

φόρα²

φόρα², η, ουσ. [<λατιν. fora, πλ. του ουσ. forum (= αγορά)], ιδίως σύνθετο στις παρακάτω φράσεις. (Ακολουθούν 13 φρ.)·

- βγάζω στα φόρα, βλ. συνηθέστ. βγάζω στη φόρα·

- βγάζω στη φόρα, φανερώνω, αποκαλύπτω δημόσια τις κακές ή τις επιλήψιμες πράξεις κάποιου: «εμένα μη μου κάνεις τον καλό και τον τίμιο, γιατί θα βγάλω στη φόρα όλες τις πομπές σου και τότε δε θα ξέρεις πού να κρυφτείς!». (Λαϊκό τραγούδι: θα **στα βγάλω όλα στη φόρα**, της αλήθειας ήρθε η ώρα). Από το ότι στην αρχαία αγορά όπου γίνονταν οι δημόσιες συζητήσεις, δεν έμενε τίποτε κρυφό για κανέναν·

- βγάζω τ' άπλυτά του στη φόρα, βλ. λ. [άπλυτα](#)·

- βγαίνω στα φόρα, βλ. συνηθέστ. βγαίνω στη φόρα·

- βγαίνω στη φόρα, έρχονται στο φως, αποκαλύπτονται δημόσια οι κακές ή οι επιλήψιμες πράξεις μου: «αν καταθέσει ο τάδε στη δίκη, θα βγουν στη φόρα όλες οι λοβιτούρες μου». Σπάνια ακούγεται και βγαίνω στα φόρα·

- βγαίνουν τ' άπλυτά μου στη φόρα, βλ. λ. [άπλυτα](#)·

- του βγάζω τ' άπλυτα στη φόρα, βλ. λ. [άπλυτα](#)·

- του τα 'πα φόρα παρτίδα, βλ. φρ. του τα 'πα φάτσα φόρα·

- του τα 'πα φάτσα φόρα, βλ. λ. φάτσα·

- φάτσα φόρα, βλ. λ. φάτσα·

- φόρα κουμπούρι! βλ. λ. κουμπούρι·

- φόρα μαχαίρι! βλ. λ. μαχαίρι·

- φόρα σπαθί! βλ. λ. [σπαθί](#)·